

[Indenrigsministeren]

Fru Ebba Strange nævnte i sit indlæg en sag, som jeg gerne vil forfølge en lille smule, nemlig et tilfælde, hvor en dansker, der var på SU, på baggrund af den seneste stramning, der var sket af forsørgelsesreglerne, ikke var i stand til at få sin ægtefælle hertil.

Jeg vil opfordre fru Ebba Strange til at sende dette tilfælde til socialministeren. Jeg synes, vi skal prøve at se på, hvordan det kan gå til, og jeg vil gerne begrunde, hvorfor jeg synes vi skal gå det nærmere efter i sømmene.

Den stramning, der er sket af forsørgelsesreglerne, bygger ganske rigtigt, som det blev sagt i indlægget, på, at man i princippet skal kunne forsørge sin ægtefælle. Men det er ikke det eneste princip, der gælder, når man skal tage stilling til, om man har retten til familiesammenføring. Der er nemlig også et andet kriterium, og det er, om man har en særlig tilknytning til Danmark. Det er klart, at man har en særlig tilknytning til Danmark, hvis man er på SU, for SU får man kun, hvis man er under uddannelse i Danmark.

Derfor synes jeg, vi skal benytte lejligheden til at bruge fru Ebba Stranges eksempel til at kontrollere, om der er noget her, der ikke fungerer helt efter den hensigt, der er med det, og derfor min opfordring.

Der var også et synspunkt fra fru Ebba Strange om, at vi skal holde et særlig vågent øje med det, som har spillet en rolle også i den offentlige debat på det sidste, nemlig de serbiske militærnægtere, der i øjeblikket har deres sager til behandling i Flygtningenævnet. Jeg tror, at alle, der interesserer sig for disse spørgsmål, i forvejen holder et vågent øje med det, men når der ikke er politiske kommentarer til det, er det naturligvis, fordi vi jo har et Flygtningenævn, der er et frit arbejdende domstolslignende organ, og som ikke skal modtage nogen politiske direktiver fra Folketinget, fra ministre eller fra andre. Derfor synes jeg, det er langt det fornuftigste at afvente resultatet af de første sager, der kommer fra Flygtningenævnet, som er afgørelser på sager om de serbiske militærnægtere.

I øvrigt vil jeg i den forbindelse minde om, at det jo ikke er én stor ensartet gruppe. I den gruppe er der nogle, der er bosniske serbere, der er nogle, som er det, man nu i daglig tale er begyndt at kalde for serbiske serbere, og ervedover er der mennesker, som er flygtet på for-

skellige tidspunkter, hvilket også i vore nabolandes behandling af deres sager kan spille en vis rolle, altså om det var før eller efter, der var en egentlig krigssituation dernede. Og der kan være en lang række andre forhold, der spiller en rolle.

Derfor vil jeg naturligvis gerne give tilsagn om, at vi skal følge det ganske nøje, men jeg mener ikke, at vi skal gøre det i form af et politisk påtryk, og sådan opfattede jeg heller ikke indholdet af fru Ebba Stranges indlæg.

Fru Elisabeth Arnold sagde noget, som jeg er ganske enig i, nemlig at det ikke må være sådan, at humanisme går hen og bliver et skældsord. Men det mener jeg bestemt heller ikke er tilfældet i Danmark.

Når jeg ser på den meget positive modtagelse, som man langt de fleste steder rundt omkring i landet har givet asylansøgere, når man har fået nye naboer ude i lokalsamfundene, mener jeg, at det bygger på det, jeg vil kalde en god, hverdagsagtig humanisme, hvor der i lokalsamfundene har vist sig at være masser af kræfter, der gerne ville være med til at indgå i en eller anden form for udveksling af både kultur, af glæder, og også af bekymring på grund af den situation, som asylansøgerne er i, og at det langt de fleste steder er lykkedes at skabe en fortrinlig dialog imellem lokalsamfundene og beboerne på asylcentre.

Jeg siger ikke, at det foregår perfekt, og der vil altid være masser af problemer knyttet til dette her. Men i forhold til det skrækbillede, som Fremskridtspartiet ved en hvilken som helst lejlighed forsøger at tegne af samlivet mellem danskere og krigsflygtningene fra det tidligere Jugoslavien, må jeg sige, at jeg ikke kan genkende det fra det, jeg møder, når jeg er ude omkring, fra den beskrivelse, som borgmestre giver af, hvordan de har forsøgt at få tingene til at fungere, eller fra de beskrivelser og nogle af de oplevelser, som jeg også selv har deltaget i i forbindelse med kulturarrangementer, hvor der har været både asylansøgere og fastboende fra lokalsamfundet.

Så dette at humanismen lever og har det godt i Danmark, også når det gælder dette område, synes jeg egentlig er en meget god konklusion at drage på denne debat.

Selv om det ikke er alle udsagn, jeg har været lige enig i, har den gennemgående linje været, at dette Folketing ikke har tænkt sig at